

Použití v zahradní
a krajinářské tvorbě

Taxony obou podrodů - *Actaea* (samorostlíky) i *Cimicifuga* (ploštičníky) - jsou z pohledu zahradní a krajinářské tvorby divoce rostoucí trvalky se záhonovým charakterem. Sieber (1990) je řadí k hlavnímu stanovištnímu prostoru Gehölz (G₃), vedlejšímu Gehölz – Rand (GR₃).

Zatímco samorostlíky kvetou kompaktním krátkým hroznovitým květenstvím na konci jara (V – VI) a po odkvětu opět upoutají zářivě vybarvenými dužnatými plody, ploštičníky kvetou v létě a na podzim (VII – X podle odrůd). Jejich květenství je úzké, protáhlé a okrasná hodnota plodu se samorostlíkům zdaleka nevyrovná. Rozdíly můžeme hledat také ve výšce. Většina odrůd samorostlíků dosahuje kolem 0.6 - 1.0 m, ploštičníky nezdědka dorůstají přes 2.0 m výšky.

Samorostlíky i ploštičníky jsou vedle květu, plodu také okrasné listem. Estetická hodnota je dána tvarem, texturou, a v mnoha případech také barvou.

Řada ploštičníků (*A. racemosa*, *A. simplex*) má vedle zelenolistých odrůd velmi atraktivní *odrůdy* s purpurově červeným nebo kovově modrošedým listem.

Předpokladem úspěšného růstu samorostlíků i ploštičníků je živná, humózní, dostatečně vlhká půda ve stínu nebo v polostínu. Nesnáší silné kompetiční tlaky v kořenové sféře. Nejčastěji nachází uplatnění v od slunce odvrácených bylinných lemech dřevinných vegetačních prvků v přírodně krajinářských parcích, v podrostech nebo v kombinaci s keři. Vysazují se do společnosti rodů *Hosta*, *Ligularia*, *Rodgersia*, *Anemone japonica*, *Aconitum*, nebo různých kapradin, mezi pěnišníky atd., v doporučeném počtu asi tři rostlin na m².